

živá SLOVA

3
1971

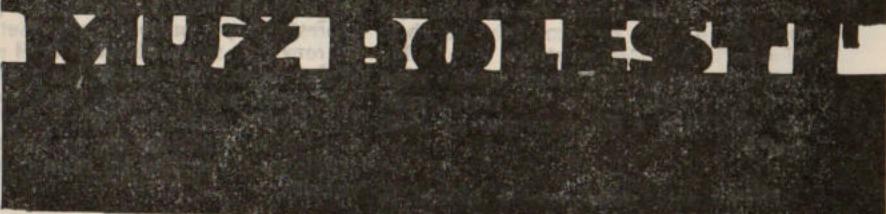

Muž bolestí	1
Boží následovníci	3
Mladí – starí	6
Divy v životě člověka	8
Jeruzalémské brány	10
V piatok večer nám horeli srdcia – báseň	12
Achan	14
Po stopách ap. Pavla	18
Božia reč	21
Křesťan a církev	22

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá čísla po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapc. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

„Nejpohrdanější a nejopovrženější Byl pravým člověkem, reprezentantem lidstva, krevní přibuznost Mu dávala plné právo nás vykoupit, za nás trpět a tak učinit zadost Boží spravedlnosti.

V rýž zkusil nemoci...“ Izaiáš 53:3.

Ježíši. Zamysleme se v pokročilé a bázni nad těmito slovy.

1. MUŽ

To je tajemství pobožnosti: Bůh zjevený v těle. Pán Ježíš byl od počátku u Boha, byl Bohem, ale přijal lidské tělo a přebýval mezi lidmi na zemi. Nejvyšší se stal nejnižším; z největší slávy se ponížil do největší bidy. Ten, který vykopal kanály oceánu a vylil do nich vody, sedí u studnice v Sichar a říká: „Dej mi pit!“ Jeho člověčenství se nelíšilo nicim jiným od nás, jenom tim, že byl bez hřachu. Jedl a pil, měl hlad a žízeň, radoval se i truchlil. Jeho tělo bylo zranitelné, trpěl bolesti jako jiní lidé. Nebyl to přelud, nýbrž muž z masa a krve. Byl „podobný lidem učiněn, ... nalezen jako člověk“ (F 2:7-8).

Toto ponížení a přijetí naší přirozenosti přivedlo Pána Ježíše do velmi blízkého přibuzenství s námi. Jelikož byl člověkem, ale také Bohem, byl podle hebrejského zákona naším „golem“ – krevním přibuzným, přítelem. Podle Zákona měl nejblížší přibuzný právo vykoupit dědictví, které bylo ztraceno. Člověk zhrešil, člověk urazil Boha, porušil Zákon, a proto musel být potrestán. Anděl ani jiná nebeská bytost nemohli říci: „Já chci trpět za člověka“ – utrpení anděla nestačilo k zadostiučinění za lidské hřchy. Ale Pán Ježíš, Bůh v těle, tento úkol mohl splnit.

2. MUŽ BOLESTÍ

Je to zvláštní výraz. Není napsáno: „bolesti plný muž“, nýbrž „muž bolestí“; jako by z bolestí byl udělán a ony byly součástí Jeho bytosti. Mnozí jsou mužové radováneček, mužové bohatství, ale On byl muž bolestí. Kdo viděl Jej, viděl bolest, a kdo chtěl vidět bolest, musel se podivat na Něho. „Pohledte a víte, jestli bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna“ (Pl 1:12).

To byla zvláštnost našeho Pána, že byl „mužem bolestí“. Mohli bychom Ho nazvat „muž svatosti“ – neboť nebylo na Něm nijaké vady; nebo „muž práce“, protože konal dílo svého Otce s vážností a bezvýhradně; nebo „muž výšečnosti“, neboť nikdy nemluvil člověk jako On. Mohli bychom Ho nazvat „muž lásky“, neboť nikdy nebylo větší lásky než ta, která hořela v Jeho srdci.

Rozličné projevy Jeho charakteru byly tak harmonické, že žádná nepřevládala, aby tvořila hlavní rys. V Jeho morálním profilu bylo oko dokonalé, ale též ústa; Jeho lice jako zahrádka koření, ale i rty jsou jako růže, vydávající tekoucí myrru (Pís 5:13). U Petra vidíme horlivost rostoucí až k domýšlivosti, u Jana žádá lásku k Pánovi přivolat oheň z nebe na Jeho nepřátele. Nedostatky a přestrelky jsou všude, jenom u Pána Ježíše nikoliv. On je dokonalý člověk, svatý v Izraeli.

A přece jedna zvláštnost byla v tom, že „byl zohaven nad jiné lidi“ (Iz 52:14). Bolesti procházely Jeho duší, kříž byl znakem Jeho života. On byl Pánem bolesti, Knižetem muk, Králem strachu, Mužem bolesti, který zkoušel nemoci. Každý člověk nese nějaké břímě, ale to Jeho bylo nejtěžší ze všech na zemi. Jeho kalich je více hořký než těch ostatních. Kdo se Mu může rovnat v žalu? Člověk usrkne něco z kalichu bolesti, On jej musel vypít do dna! Kdo z lidí v utrpení se „potí krví“?

Příčina této nesrovnatelné bolesti je v tom, že Jeho bolest byla prosta hřicha. Hřich zasluhuje utrpení, ale on též otupuje vrchol bolesti tím, že odnímá duši její něžnost a soucit. Nás neodstraňuje hřich tak, jako Pána Ježíše, a my se netřeseme při pomyšlení na rozsudek nad hříšníkem tak, jako On. Loupežníkovi je vězení domovem a zajetí jeho pokrmem, na který je zvyklý. Pro nevinného člověka je vězení strasti a všechno, co v něm je, cizí a neznámé. Čistá přirozenost našeho Pána byla obzvláště citlivá při každém dotyk s hřichem; my jsme – žel – pádem člověka mnoho z tohoto citu ztratili. V té míře, jak jsme posvěcení, stává se hřich zdrojem strasti pro nás. Protože Pán byl dokonalý, hřich působil na Něho daleko bolestněji než na kohokoliv z nás. Když se někdo rouní Božímu jménu, dotýká se nás to, trpíme. Pouhá zmínka o hanebných činech neřesti nás děsí. Žít s bezbožníky bylo by pro spravedlivé plekem. Modlitba Davidova je plná smrtelné úzkosti, když volá: „Nezahrňj s hříšníky duši mé, a s lidmi vražedlnými života mého“. A co nás svatý Pán? Jakou bolest Mu způsobil pohled na hřich? Naše ruce jsou tvrdé od práce a srdce tvrdé od hřichu, procházejí trním a bodláčím jako oblečení, ale co ON? Jeho utrpení při styku s hřichem lze přirovnat k nahému člověku procházejícímu trním a bodláčím. On viděl hřich tam, kde my ho nedokážeme vidět; citil nepravost i tehdy, kdy nás cit ji nevnímá. Měl tedy více příčin k bolestem a tyto bolesti pocítoval mnohem silněji než kterýkoliv člověk.

Ale Pán Ježíš měl i něžný soucit s utrpením druhých. V Jeho lásce byl vždy příliv, nikdy odliv. Bolesti lidí byly Jeho bolestmi. Jeho srdce bylo tak široké, že

On nemoci naše nesl, proto také byl „muž bolesti“.

Náš Spasitel byl ve zvláštním poměru k hřichu. Nejen že Ho zarmucoval pohled na účinky hřicha na druhých, ale hřich byl skutečně vložen na Něj. Byl počten s přestupníky a proto musel snášet strašné rány Boží spravedlnosti a trpěl nezměřitelná muka. Jeho božství Ho posilovalo, aby mohl snášet muka, jinak by Jeho člověčenství podlehlo. Boží hněv, jehož moc nikdo nezná, byl na na Něho vylit: „Libilo se Hospodinu jej stírat a nemoci strápit“.

Titul „muž bolesti“ byl našemu Pánu dán také proto, aby bylo naznačeno ustanovení trvání Jeho soužení. On střídal pobyt, ale bolest od Něho neodešla. Opustila Ho až při Jeho posledním vydchnutí na Golgotě. Učedníci Ho opustili, bolest však nikoliv. Často býval sám, ale utrpení Ho stále provázelo. Byl „mužem bolesti“.

On byl též „muž bolesti“ pro rozličnost svého utrpení. V textu není muž jedné bolesti, ale bolesti – „i“. On znal všechna utrpení těla i duše i ducha. Jeho srdce bylo jako terčem pro bolesti.

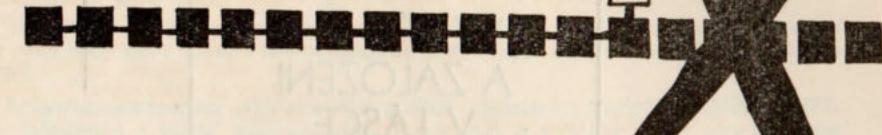
On byl mužem bolesti pro svou chudobu. Neměl, kde by hlavu sklonil. Žíznil, lačněl, byl unaven. Při jedné příležitosti vzali Ho na loďku „tak, jak byl“ (Mk 4:36) – byl tak slabý, že sám nedošel k lodce, nesli Ho tak, jak byl a položili ke spánku. Neměl mnoho času na odpočinek, za chvíli Ho budili: „Mistře, nedbáš, že hyneme?“. Jeho život byl tvrdý, bez jakéhokoliv pozemského pohodlí, které by jej mohlo učinit snesitelnějším.

Nejtrpčí z Jeho bolestí byly asi ty, jež souvisely s Jeho dílem milosti. Lidé Ho nepřijali, pohrdali Ním, nařkli Ho, že je opilý, že má Belzebuba, spojení s d'áblem. Nebylo slova, jehož by nepřekroutili, každé z Jeho učení vyložili lživě, nemohli mluvit, aniž by v Jeho slovech nenašli obzababu. Zatím On přišel pro jejich záchrannu. Miloval člověka. Setkal se však s takovým nevděkem, odmítnutím, že mu sel plakat nad tvrdostí jejich srdcí.

Ano, On byl mužem bolesti ...

Podle kázání H. Spurgeona
z r. 1875 upravil -jos
(Pokračování příště)

BOŽÍ nasledovníci

D „A tak budte nasledovníkmi Božími ako milované deti.“ Ef 5:1
eti od malíčka napodobňujú svojich rodičov a učia sa od nich. Aj to pozorujeme, že syn má otcove črtu vonkajšieho vzhľadu i povahy. Čím väčšia je láska medzi otcom a synom, tým viac sa na seba podobajú. Láska pretvára ľudí a vzájomne ich prispôsobuje. A ako je to v našom pomere k nebeskému Otcovi? My sme skutočne milované deti a nás Otec túži pri nás vidieť svoju podobu. V čom sa máme podobať na Noho? Nemôže to byť vo všetkých Jeho vlastnostiach, pretože On je všemohúci Boh a my ľudia. No v niektorých vlastnostiach nás vyzýva vo svojom Slove, aby sme sa Jemu podobali.

„Milujte svojich nepriateľov; dobroručte tým, ktorí vás preklínajú; čitate dobre tým, ktorí vás nenávidia a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach, lebo svojmu slncu veľí vychádzia na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých“ (Mt 5:5-45). Kto to dokáže – milovať nepriateľov? Najprv Boh-Otec: „Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je omnoho istejšie, že súč zmierení budeme spasení jeho životom“ (R 5:10). Keď sme boli Božími nepriateľmi, vtedy On dal svojho Syna za nás pre nás večný úžitok. A dokázal to i Boží Syn – Pán Ježíš Kristus: „A Ježíš hovoril: Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (L 23:34)! On úplne nasledoval svojho Otca, lebo medzi nimi bola nekonečná láska i z toho vyvieračka podobnosti. On mohol vyhlásiť: „Kto videl mňa, videl Otca“ (J 14:9). Z toho dôvodu nám je to jedno, koho nasledujeme a napodobňujeme, či Otca alebo Syna, lebo oni sú jedno.

Kto z ľudí dokáže milovať svojich nepriateľov a modliť sa za nich? Je to samozrejmosťou pre toho, kto je novým stvorením v Kristu. Je v tom kus kresťanskej radosti, keď to dokáže v moci vzkrieseného života, v moci Božej.

Raz budeme podobní nášmu Pánovi a Bohu. Učí nás to nasledujúci text Božieho Slova, ktorý nás však i zavázuje: „Vidzte, akú lásku nám dal Otec, aby sme sa volali deťmi Božími a sme nimi! Preto nás svet nezná, pretože jeho nepoznal. Milovaní, teraz sме deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý“ (J 3:1-3). Čo nás teda zavázuje a k čomu? Sme deťmi Božími skrze uverenie (J 1:12), budeme Pánovi podobní v nebesiach – a to nás zavázuje k tomu, aby sme Ho napodobňovali už tu, na zemi, v Jeho čistote: „... tak, ako je aj on čistý.“

Uviedli sme si dva smery, v ktorých máme a môžeme napodobňovať nášho nebeského Otca: v láske a v svätosti. „A chodte v láske, ako aj Kristus miloval nás“, to je napísané hned po našom úvodnom verši. A očisťovanie sa do obrazu Pána Ježíša, to je oddelenie nečistoty zo svojho života, čiže praktické každodenné posväčovanie Božím Slovom. „Ako poslušné deti, neprispô-

sobujúc sa drievejším v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Sväteho, ktorý vás povolal, aj sami budete svätí v každom obcovani. Pretože je napísané: Budte svätí, lebo ja som svätý" (1 Pt 1:14-16). Toto dvoje napodobňovanie je našim životným programom. Pre Božiu slávu, svedectvo k úžitku spoločnosti i k vlastnému úžitku a požehnaniu. Je v tom zahrnuté všetko, o čo sa máme snažiť. Pláne Pavlovu výzvu: „Budte mojimi spolunapodobňovaťmi, bratia a pozorujte tých, ktorí tak chodia, ako máte príklad na nás“ (F 3:17).

-ik

VKOŘENĚNÍ A ZALOŽENÍ V LÁSCHE

Podstatou kresťanství je zjevení Božej lásky človeku – v Kristu. Praktickým výrazom kresťanství je zjevovanie Božej lásky – Krista – v živote věřících lidí.

Tato pravda o podstatě a smyslu kresťanova života je uvedena v ep. Efekzém 3:18 v souvislosti s pojmy „vkořenění“ a „založení“.

První pojem – VKORENĚNÍ – se týká podstaty našeho duchovního života – Boží lásky zjevené na Golgotě a našeho setrvávání – upevňování v ní!

Golgota je půdou, v níž má semeno naší výri zakořenit – a to tak, aby už nás žádná vichřice pokušení v rozličných žádostech a rozmanitých zkouškách nemohla z ní a z jejího ducha vyvrátit!

„Vkořenění v lásce“ znamená ztotožnění s ukřižovaným Kristem ve smrti vlastního „já“. Je to skutečnost, kdy nás moc Boží lásky přivedla k umrtvění starého tělesného člověka.

Kresťan proto musí procházet rozmanitými náporami větru – od vánku až po vichřice a bouře, aby v Kristu dobře „zakořenil“. Jen v nich a jimi se ověřuje „kvalita vkořenění“.

Typickým příkladem uvedeného je zkouška lásky tří mužů k Davidovi. **SAUL** byl „vyvrácen“ snadno ve chvíli, kdy bylo ohroženo jeho „já“ – a jeho lásku k Davidovi se změnila v závist, nenávist a vraždichtivost.

JONATA byl sice obtížnejší, ale přece jen „vyvratitelný“ pro nároky svého „já“, které přece jen lpelo na životě – tak opouštěl Davida v rozhodné chvíli. Saul i Jonata „chtěli zachovati svou duši a proto ji ztratili“ (L 9:24). Kdyby ji ztratili pro Davida, ostříhal by ji k životu! Nemáme na vybranou, než smrt... buď s Kristem na Golgotě k Boží oslavě nebo bez Krista „na horách Gelboe!“

MIFIBOZET byl vskutku „vkořeněn“, protože „zemřel sám sobě a svým vlastním nárokům“ a žil skrze Davida a pro Davida. Ani nemohl zabránit, aby v radosti nezvolal v odpověď na Davidovo nespravedlivé rozhodnutí: „Třeba nechť všecko vezme (věrolomný služebník Siba), jen když se vrátí pán můj král!“ (2S 19:30). Kořeny Mifibozetovy bytosti tkvěly tak pevně v Davidovi, že jeho vztah nemohl být nikým a ničím změněn – vždyť Mifibozet byl pro sebe a své věci mrtev a živ pouze pro Davida a Davidovy věci!

S pojmem „vkořenění“ a příslušnou „půdou“ bychom mohli použít též obrazu v obráncene souvislosti na doplnění: Uvažujeme nyní, že onou „půdou“ je naše srdce – nás život – a oním „semenem“ Boží láска zjevená v ukřižovaném Kristu, semenem, které chce v ném zakořenit a nést své ovoce. V tomto případě se jedná o kvalitu té „naší půdy“, neboť o životodárné moci a síle onoho „semena“ není pochyb. V Lukáši 8:5-8 je známé podobenství o rozsévači, kde je řec o tvrdé půdě cesty, mělké půdě skály, půdě zaplevelené trním a posléze o dobré půdě. Dokud bude v srdci místo pro hřich – který zatvrzuje, pro osobní pohodlí – které se bojí a vyhýbá sebemenším protivenstvím, světské starosti, žádosti a zájmy – které otupují smysl pro duchovní věci, nemůže v nás Boží láka zakořenit, rozmáhat se a přinášet své požehnané ovoce!

Zamyslíme-li se nad souvislostí mezi „našim vkořeněním v Boží lásce“ a „vkořeněním Boží lásky v nás“, zjišťujeme, že první podmiňuje druhé. Bez našeho vkořenění v oné zjevené a dokázané lásce Boží na Golgotě nemůže láska Boží zapustit své kořeny v nás – nemůže Duch Pána Ježíše Krista v nás a skrze nás konat své dílo!

Druhý pojem – ZALOŽENÍ – se týká právě druhého – smyslu našeho duchovního života – Boží lásky v nás žijící, rostoucí, pracující a vítězici. Tak, jako je podstatou kresťanova duchovního života „přebývání v Golgotě k smrti vlastního já“, tak je smyslem kresťanova duchovního života „přebývání živého Krista v něm k účastenství na moci Jeho vzkříšení“!

Založení v lásce znamená, že Kristus, přebývající v nás svým Duchem, působí svou mocí nový život. Zjevení života Kristova skrze nás je vlastním smyslem kresťanova života!

Krásným obrazem na „vkořenění“ a posléze „založení v lásce“ je JOZEF EGYPTSKÝ. „Vkořeněn v lásku“ plní poslušně otcovu vůli a pro své bratry sám na sebe zapomíná. Setrvává v ní, i když je nenachází na místě, kam je otec Jákob poslal, ale hledá je, dokud je nenalezne v Dothain. Z této lásky se nenechá vykořenit ani nejhroznější vichřici nenávisti a zloby svých bratrů a křivdy egyptských bezbožníků. „Založen v otcově lásce“ koná velké dílo záchrany svých bližních i svých nejbližších v plném porozumění, že ne on, ale Bůh skrze něho toto vše konal, koná a ještě vykoná. Tak se zjevuje podstata jeho života a naplňuje jeho životní smysl (Gn 50:19-21).

Co jsou všecky tyto obrazy proti skutečnosti, která se zjevuje v Pánu Ježíši samém! „Vkořeněn v Otcí“ – v Něm, v Jeho lásce přebývaje – slavně obstál v nejstrašnější vichřici Golgoty, aby vítězně zvolal: „Dokonáno jest“ a „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého“ (J 19:30 a L 23:46). „Založen v Otcí“ konal poslušně Jeho vůli, maje ji „za pokrm“, vydávaje svědec, „že Otec v něm přebývaje, On čini skutky“ (J 14:10), aby mohl radostně vyznat: „Otče, tebe jsem oslavil, na zemi, dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal...“ (J 17:4)! Založen v Otcí – oslavěný Jeho slávou – poslal svého Ducha těm, kteří jsou Jeho, aby v Něm a skrze Něho konal a dokonal všecko, co mu Jeho Otec uložil...

Draží – sestro, bratře – v kom a v čem jsi „vkořeněn“? V kom a v čem jsi „založen“? Přivlastnil jsi si též onu plnost kresťanského života a klekáš také za druhé pro tutéž příčinu na svá kolena jako apoštol Pavel?

Kk

Ale však vím, že dobré bude bojícím se Boha

Kazatel 8:12

Proč duše teskníš, v zármutku lkáš	Ž 42:12
Proč marně želíš, snad naříkáš	Ž 6:4
Jistě že dobré má také žal	Ž 119:71
Proto i hoře Bůh tobě dal	Iz 26:12
Dá ti též milost, nad tebou bdí	Ž 5:13
Kdy zkoušek již dost, On dobré ví	1K 10:13
Ty proto tiše, tiše se měj	Ž 62:6
Co s tebou On chce, ty také chtěj	Ž 40:9
Důvěřuj, Bůh dobrý je	Na 1:7
Důvěřuj, tě miluje	Iz 43:4
Důvěřuj u všech svých cest	Př 3:6
Důvěřuj a vzdej Mu čest!	Ž 118:28

MLADÍ - STARÍ

„A synovia prorokov povedali Elizeovi: Hľa, prosíme, miesto v ktorom bývame pred tebou je nám pritesné. Dovol, prosíme, že by sme odišli až k Jordánu a vzali odťať každý brvno a spravíme si tam miesto, aby sme bývali tam. A rieko: Idte.“

A ktorísi povedal: Prosím, podaj aj ty so svojimi služobníkmi. A rieko: Ja pôjdem. Tak išiel s nimi.

A keď prišli k Jordánu, rúbali drevo. A stalo sa, keď zotinal jeden z nich nejaký kmeň, že mu železo sekery odpadlo do vody. Vtedy skríkol a povedal: Ach, môj pane, a to bolo vypožičané! A muž Boží povedal: Kam padlo? A keď mu ukázal miesto, odťal kus dreva a hodil ho tam a spôsobil to, že vyplávalo železo. A rieko: Zodvihni si. A on vystrel svoju ruku a vzal ho.“

2Kr 6:1-7

Vo všetkých dobách boli problémy medzi generáciami. Medzi mladými a starými vekom boli a sú mnohé nedozrozumenia, fažkosti a to v rodinnom, zborovom i spoločenskom živote. Ale mladí a starí môžu nájsť spoločnú reč, spoločný záujem, keď sa spoločne podrobia službe pre Pána.

Udalosť, o ktorej hovorí text, se odohrala v fažkej dobe. Bola to doba odpadnutia Izraela od Hospodiny. A predsa boli mladí ľudia, ktorí sa nechali Bohom povolat do Jeho služby. Museli mať k tomu odvahu. Ako vtedy, tak i dnes nebolo „dobové“ slúžiť Pánovi. Tí mladí synovia prorokov mali veľkú odvahu. Bez odvahy, rozhodnutia nie je možné ani dnes slúžiť Hospodinovi. Oni mali dobrý príklad, dával ho Elizeus. Akí vďační máme byť za všetkých starších, ktorí sú ostatným príkladom, ktorí sa nechali povolat do Jeho služby. Možno, že starší majú niekedy iné názory ako mladší. Ale aké to bolo krásne, že „mladí synovia prorokov“ volali so sebou starého Elizea. Nechceli ísť bez neho do práce.

Často si mladí veriaci myslia: „Stačí, že máme naše mládežné hodiny. To sú chvíle pre nás.“ A málo ich vidieť na biblických, modlitebných hodinách či pri lámaní chleba. Pán Ježiš chce mať spolu mladých i starých. Biblia pozná iba jednu cirkev, apoštol Pavel hovorí iba o jednom tele s mnohými údmi, ktorého hlavou je Kristus. Nie je telo pre mladých a telo pre starých. Oni patria do jedného tela, dohromady.

Synovia prorockí chceli byť s Elizeom pohromade a od neho sa učiť Bohu slúžiť. Miesto u Elizea už bolo „pritesné“. Bol veľký záujem o prítomnosť Elizeovu. Ako je to u vás? Je i vaša žiadlosť tak silná po prítomnosti „nejakého staršieho Elizea“? Možno, že dlho už ďakuješ Pánu Ježišovi, že zomrel za tvoje hriechy, ale vydal si sa do služby Jemu? Povedal si: „Pane, som tu hotový k službe, do ktorej ma posielas!“

Ako pôsobili mladí so starým? Mladí mohli robiť niečo, čo starý Elizeus nemohol. Oni chceli rozšíriť priestor. To je pre mladých typické. Nie sú spokojní s tým, čo je. Chcú, aby vec Pána Ježiša sa dalej šírila. Evanjelizujú. Ľudia radi počúvajú, keď mladí svedčia o Pánu Ježišovi. To je vašou zvláštou úlohou na zemi, mladí bratia a sestry! Ten starší to už tak dobre nemôže. Ani jeho svedectvo nie je tak prijímané. Sú k nemu mnohé výhrady: už má život za sebou, teraz pomýšľa na smrť, preto hovorí o Božom královstve, atď. Tí starší akoby mali iný úkol: ochraňovať to, čo tu je. Preto musia spolupracovať mladí so staršími, potrebujú sa navzájom.

Elizeus necháva mladých robiť to, čo sám nemohol. Nezávidel im to, nežiaril na nich. Je smutné, že starší nemôžu zniest, keď mladí vykonávajú viac ako oni. Nechcú im uvoľniť miesto, hoci sami už nestačia. To nie je ľahké. Ale aj mladí si musia uvedomiť, že nemôžu všetko. Na konci príbehu vidíme, že sekera jednému zo synov prorokov padla do vody. Nemohol ju dostat späť. Potreboval starého Elizea. Synovia prorokov pochopili, že potrebujú staršieho. Bez Elizea nechceli ísť a ako dobre! Vy by ste chceli ísť bez starších? Myslite, že oni vás brzdia? Áno, oni nedokážu ísť a robiť tak rýchlo ako vy. Ale mladí synovia prorokov sa prispôsobili starému Elizeovi, išli pomalšie. A Elizeus nehovorí: „Už nemôžem, nestačím vám, chodte sami.“ Snažil sa s nimi držať krok. Máme byť vdační nášmu Pánovi za každého starého brata a sestru, ktorí sa snažia pochopiť mladých a držať s nimi krok, usmerňovať ich v láske, byť im príkladom. Majte ich v úcte, mnoho Božieho požehnania môže prejsť z nich na vás. Povedzte im: „I keď ste starí, pôjdeme s vami, lebo vás potrebujeme.“ A tak išli s polu.

Mladému sa stratil nástroj. I nám sa môže stať, že niečo stratíme: radosť v Pánovi, správne spojenie s Ním, radosť k modlitbe, svedectvu, môžeme stratíť duchovnú silu. Ale nič, čo sme duchovne stratili, nie je stratené navždy. Môžeme to znova nadobudnúť. Potrebujeme však duchovnú pomoc. A tú môžu dať starší mladšiemu. K tomu je potrebný dôverný vzťah mladých k starším. Ak nie je, doma – vo zbere, je treba hľadať a odstrániť príčinu. Vina môže byť u mladých, ale podobne i u starých. Máte veriacich rodičov? Máte k nim dôveru? Hovorite s nimi o svojej vnútornej nádzri? Modlite sa s nimi za to? Alebo to držite v sebe! Nemáte sa komu zdôveriť! To najväčšie, čo môžete dať rodičom, je dôvera i keď ste zherešili. A od starších sa očakáva, že hned neodsúdia tých, ktorí sa tak prejavia. Ak mladí majú strach, mlčia, ich bieda je čím ďalej tým väčšia. Môžu úplne odpadnúť od Boha. Preto buďme duchovnými otcami a matkami, snažme sa nájsť k mladším prístup, aby i oni mohli sa nám zdôveriť v ich fažkostiah.

Elizeus neodsudzuje: „Si nešikovný, nedávaš pozor!“ Naopak, ochotne sa snaží pomôcť, aby sa stratené našlo. To spojuje mladých so staršími. Je treba sa o to modliť, mladí aj starí.

V Elizeovi vidíme tiež predobraz na Pána Ježiša. Ako prosili synovia prorockí Elizea: „Pod s nami!“, tak prosme aj my nášho Pána. Nejde o to, aby sme niečo konali, čo nás napadne, ale aby sme robili to, čo práve On chce v konkrétnom čase a mieste. Prosme pred každou službou, aby On bol s nami, aby nám mohol dať múdrost i silu. Potom budeme mať úspech. Možná, že nie vždy, že tiež sa v práci vyskytne niečo zarmucujúce, niečo „pokazíme“, ale to nie je rozhodujúce. Pán to napraví.

„A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnuteľní, rozhoňujúci sa vždy v diele Pánovom viediac, že vaša práca nie je mŕtna v Pánovi“ (1K 15:58).

Z preslovu br. Brachmana z NDR pri jeho návštive v ČSSR.

-jos

Foto: K. Suchánek

DIVY V ŽIVOTĚ ČLOVĚKA

Mnozí se ptají: „Jak Bůh zasahuje do života člověka? Jsou různé zvláštní události náhodné, shlukem okolnosti, štěstím, nebo je to Boží ruka? Mohou se dít divy i v dnešní době, ve 20. století?“

Historie, ale i přítomná doba nám potvrzuje to, co čteme v Božím Slově, že Bůh zasahuje do života lidí často divným, nevyšvětlitelným způsobem. On „tlouče na dveře srdce“ (Zj 3:20) a tento „tlukot“ musí člověk slyšet, jinak by neměl smysl. On „volá“ člověka jménem, nejen všeobecně, ale adresně. On mluví k jednotlivému člověku skrze svého Ducha a to takovým způsobem, že člověk to musí slyšet jako Jeho volání. Ale Bůh i trestá člověka, vykonává často soud již zde na zemi a trestaný by měl poznat, že určitá událost jeho života je vlastně trestem Božím.

Casto si vzpomenu na slova milého bratra P., který má zdeformovanou nohu: „Za tuto nohu mne táhl Pán k sobě. Tak dlouho jsem odmítal Je-ho volání, dokud On nepromluvil ke mně zdrcujícím způsobem. Jako mladý člověk, plný života, spadl jsem pod vůz a kola mi polámalu nohu. Od té doby jsem zůstal poznámenán na celý život. Věděl jsem, že je to Boží řeč ke mně. Pak jsem již neodkládal otázku svého spasení na pozdější dobu, obrátil jsem se.“ Tento bratr nikdy neviděl v této události svou nešikovnost, nepozornost, nehodu, ale jasně v ní „viděl“ i „slyšel“ Boží řeč adresovanou sobě.

Boží Slovo hovoří o některých lidech, kteří přežili zvláštní Boží zásah ve svém životě. Tyto Boží činy nebyly u všech stejné a ani u lidí milujících Boha neznamenaly vždy vysvobození, „dobré“ ve smyslu lidského chápání, ale také „zlé“, utrpení, ztrátu nebo i smrt. Na jedné straně vidíme Daniela, vysvobozeného z drápů lvů, tři mládence zachované v ohnivé peci; na druhé straně Štěpána, umírajícího hroznou smrtí ukamenováním; Jana Křtitele, který musel položit svou hlavu pod meč kata, a tisíce dalších mučedníků pro Ježíše.

Ani my se nemáme starat o to, jakou cestou nás chce Bůh vést k Sobě. Naši hlavní starosti má být nalezení Boha v konkrétních situacích našeho života a obecenství s Ním. Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.

Zalistujeme dnes do historie, kde se Bůh projevil „divným“ způsobem v lidském životě a kde tyto projevy Boží milosti a lásky přinesly nezapomenutelné zážitky těm, kteří je prožili.

TAJEMNÝ SIGNAL

Jednou z největších atrakcí londýnského muzea je můra, která zachránila život anglické královny Viktorii.

Tato královna spolu s doprovodem jela jedné noci vlakem nedaleko Londýna. Strojvůdce uviděl náhle před sebou na kolejí nějakou postavu, která rychle mávala rukama. Zaskřípely brzdy a vlak zastavil. Vlakvedoucí pozorně prohlédl okolní terén, ale nikoho nenašel. Zjistil však něco jiného. Ve vzdálenosti asi 200 metrů od místa, kde stál vlak, byl poškozen pravděpodobně povodní, železniční most. Kdyby vlak jel přes tento poškozený most, našla by královna i její doprovod jistou smrt ve vlnách dravé řeky.

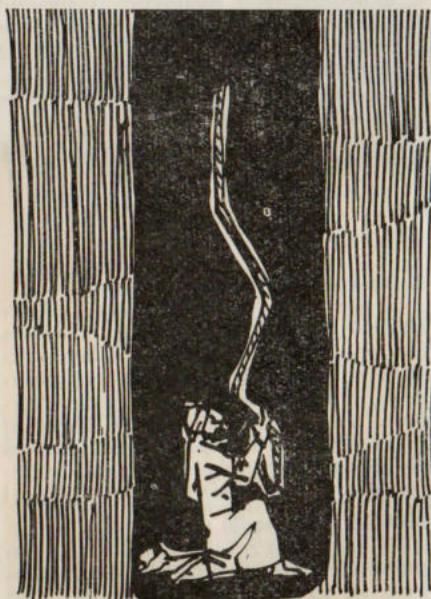
Kdo zastavil vlak? Kdo věděl o poškozeném mostě? Tyto otázky zůstaly nezodpovězené, dokud lokomotivu pozorně neprohlédli. Tehdy zámečnický učeň Fred Mullon nalezl ke svému nemalému překvapení velkou mrtvou můru na skle jednoho z reflektorů. Tato můra narazila oné noci na sklo reflektoru a začala třepat křídly. Pohyb křídel se světlem promítal na koleje jako mívání paží člověka, který dával výstražný signál. Můra tak záchránila vlak od katastrofy.

V slovníku věřících lidi slovo „náhoda“ chybí. Vidíme v tom Boží zá-sah, protože „Boha tohoto silného ces-ta je dokonalá... On je štitem všech, kteří v něho doufají“ (Ž 18:31).

Byla to náhoda?

PODIVNÁ ZÁCHRANA

Na počátku našeho století žil významný indický misionář Sadhu Sundar Singh. Narodil se v roce 1889 v Indii v bohaté a přední rodině Síkhů. Byl vyučen v jejich náboženství a hinduismu. V patnácti letech podivuhodným způsobem nalezl Pána Ježíše jako svého Vykupitele. Sám o tom řekl: „Co jiná náboženství nemohla přivodit v mnoha letech, to učinil Ježíš v několika vteřinách. Naplnil mé

srdce nekonečným pokojem“. Jeho otec ho vydědil a vyhnal z domu. S Novým zákonem a baličkem jídla nastoupil 16letý Sundar Singh cestu do „bezdomoví“. Začal zvěstovat evangelium v Indii, Tibetu, Nepálu, později procestoval Áziu, Evropu i Ameriku a pak v roce 1929 zmizel bez stopy na své poslední misijní cestě do Tibetu. Mnozí tohoto Božího muže srovnávají s apoštolem Pavlem.

Z jeho mnohých zkušeností uvedeme alespoň jednu, která se přihodila v Tibetu.

Již v prvních letech svého působení se Sundar Singh rozhodl cestovat do Tibetu, do temné „uzavřené“ země a zvěstovat v tomto „vysokém hradě budhismu“ evangelium. Neznal ani řeč, ani zemi, ani její lid. Věděl jen o velikých těžkostech pro zvěstování evangelia. Nelekal se nebezpečí a překážek. Beze všech pomocných prostředků, důvěřuje pouze v Boží milost a připraven položit svůj život za evangelium, vstoupil devatenáctiletý Singh do této „země velikého ledu“. Bylo to v roce 1908. Kolik pronásledování a utrpení zde zažil! Několikrát byl divuplným způsobem zachráněn od mučednické smrti.

V Rasar byl Sundar Singh předveden před lamu a obžalován, že vnikl do země bez dovolení a hlásal cizi náboženství. Byl odsouzen k smrti a hozen do čtyřiceti stop hluboké studny, která byla bez vody a byla používána jako hrob pro zločince. Předtím mu byla kyjem přeražena pravá paže, aby mu byl znemožněn únik. Padl na hromadu trouchnivějících mrtvol. Těžký železný poklop nad ním byl uzavřen a také železné dveře ve zdi, které obklopyovaly studnu, byly uzamčeny. Hladový a žíznivý, trýzněný bolestmi zlomené paže, seděl po tři dny v této temné, děsném západem naplněné hrobce. Ve své bezútesnosti vyrazil nárek svého Spasitele: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ V horoucí modlitbě se utíkal k Bohu. Na jednou pocitil Boží přítomnost na tomto místě smrti. Jeho duše byla naplněna mirem: „Tělesné utrpení bylo veliké, ale v duchu jsem byl šťasten. Počal jsem se modlit k Bohu a tu proudila Jeho radost do mého srdce,

takže jsem zapomněl, že dlím na tak nehostinném místě. Nikdy jsem nezakusil blaženosť v Ježišově pokoji bohatěji než v těchto dnech. Kristův pokoj učinil pro mne z hluboké studny nebeskou říši. Jak jsem mohl mít v tmavé noci, uprostřed mrtvol a hnátů, ve svém srdci mír? Takový mír a takovou radost nemůže dát svět, nýbrž jen Bůh. Když jsem tak seděl v studni, napadlo mi, že takovou radost jsem nepociťoval nikdy, když jsem žil v pochodi a přepychu v otcovském domě. Jak to přijde, že v této děsné jámě proudila do mne tak přehojsná radost? Stalo se mi zřejmějším než kdykolи předtím, že Ježiš žije a že je to On, kdo dává mému srdci pokoj a radost. To jsou slova Singha.

Třetí noci jeho pobytu v studni byl náhle poklop studny zvednut a dolů byl spuštěn provaz. Nějaký hlas na něho volal, aby se provazu chopil. Když byl vytažen nahoru, poklop byl uzavřen. Cítil, jak se nějaká ruka dotkla jeho nemocné paže. Když se však chtěl poohlédnout po svém osvoboditeli, nebyl zde nikdo a jeho zraněná paže byla uzdravena. Namáhavě se dovlékl do hospody.

Po nějaké době začal užaslým lidem opět kázat. Byl znova předveden před lamu, který si myslel, že někdo ukradl klíč od studny, jediný, který existoval.

Nalezl ho však ve vlastním opasku, ztuhl úlekem a rozkázal Sadhuvi opustit město, aby jeho Bůh na ně nesel neštěstí.

(Podle Život a dílo Sadhu Sundara Singha, vydal Blahoslav 1970)

Mnozí lidé při čtení těchto a podobných skutečností budou mít pouze podivný úsměv na tváři jako projev nevěry. My, kteří bezvýhradně věříme v moc našeho Pána, víme, že Jeho Slovo nepomine. Když je psáno: „Abyste věděli, kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícim podle působení mocnosti sily jeho, kteréž dokázal na Kristu, vzkřísil jej z mrtvých“ (Ef 1:19-20), nemůžeme o tom pochybovat. Vzkříšení Pána Ježíše bylo jedním z největších divů na zemi. A Bůh tuto moc, kterou vzkřísil Pána Ježíše, chce projevit i v našem životě. Máme o tom vlastní zkušenost?

Pro věřícího člověka není „náhoda“. Víme, že Bůh zasahuje i dnes předivným způsobem do našeho života.

-jos

Poznámka redakce:

V soukromých rozhovorech slyšíme často mnohé zvláštní zkušenosti věřících lidí s Pánem. Napište nám je k uveřejnění.

JERUZALÉMSKÉ BRÁNY

3. NEHEMIÁŠ 3

3. STARÁ BRÁNA (3:6)

U této brány se zastavujeme ve svých biblických hodinách, jak je to obyčejem bratrských sborů se v týdnu scházet, vzdělávat se a utvárovat v duchovních pravidlích. Záleží nám na tom poznávat myšlenky Pána a uskutečňovat je. Tyto Boží zásady máme v Písme a velmi významně ná to poukazují svými jmény dva budovatelé této Staré brány – dva svědkové!

JOIADA – Hospodin zná

My, kteří jsme přišli k spasitelnému poznání požehnaných pravd Božích, zakoušme to, co praví Ozeáš a co je přímo

Pismákum

nadpisem našich biblických hodin: „Tak abychom znajice Hospodina, vice poznávati se snažovali“ (6:3). Dostává se nám poučení o biblických zásadách z Písma, té Staré brány. Jak uspořádat svůj osobní život a pěstovat duchovní obecenství ve společném shromáždění, to se můžeme dovědět tolíko z Písma, proto se ve všech těchto otázkách k němu obracíme, proto naše biblické hodiny. Je téměř nevysvětitelné a nepochopitelné, že se někomu dostane správné poučení a on přece nečiní přímé kroky, nejdé pevně a poslušně u víře, nýbrž kulhá! To je jedna reakce na správné poučení a je naznačena ve jménu otce Joiady.

PASEACH – kulhat

Totéž slovo „paseach“ je v ústech Eliášových, když se ptá lidu izraelského (1Kr 18:21), proč a jak dlouho chce „kulhat“ (paseach). Jako by se tělu nelíbilo věrně uskutečňovat Boží myšlenky, ačkoli přece Pán praví, že Jeho jho je rozkošné a Jeho břímě lehké. Kdo však nekulhá, nýbrž jde po Boží cestě, ten zakouší pravdivost slov Páně –

MESULLAM – uspokojen

Je plně uspokojen, zakouší zvláštní blaženosť a uspokojenosť na Boží cestě. Takto řekl Pán, že kdo bere Jeho jho, nachází odpočinutí pro svou duši. Kromě toho vnitřního štěstí zažívá každý, kdo jedná podle poznání pravdy, ji ve skutek uvádí, uskutečňuje, že Ho Bůh uvádí do další pravdy, dává mu nové světlo. Nové světlo dává Bůh jen těm, kteří podle přijatého světla, poznaných pravd, jednají. Ty uvádí Bůh do svého důvěrného obecenství. Na to poukazuje jméno Mesullamova otce

BESODIÁŠ – v důvěrné radě Hospodinově

Jistě to není bezvýznamné, že u této brány pracovali právě mužové těchto jmen, jejichž význam má zvláštní vztah k tomu, co je „staré“, „věčné“. „Zastavte se na cestách a pohledte a vypetejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ni a neleznete odpočinuti duši své“ (Jr 6:16). „A aniž kdo, když pojde staré, hned chce nového, ale dí: Staré lepší jest“ (L 5:39). Toto nás vede k druhé možné reakci na podávané poučení z Písma. Taková reakce, jak je v obou posledních jménech naznačena, má se stát skutečnosti našich biblických hodin, aby si vždy každý přítomný odnášel právě to, co potřebuje, aby byl uveden do známosti Božích věcí a pak činil přímé kroky a blaženě spočinul na srdci Božím. „Znáte-li tyto věci, blahoslaveni jste, budete-li je cíniť“ (J 13:17). „Služebník pak ten, který by znal vůli pána svého a nebyl hotov a nečinil podle vůle jeho, bit bude velmi“ (L 12:47).

V tomto smyslu lze také chápát slova Pána, že tomu, kdo má, bude přidáno. „Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno a kdo nemá, i to, což dominívá se mítí, bude odjato od něho“ (L 8:18). Kdo má známost vůle Boží a vůli Boží plní, tomu bude přidáno známosti. Joialem to začíná a Besodiášem to končí. Kdo se však dominívá, že něco má, má zpravidla jen vědomosti Slovu Božímu, ale jeho srdce není Slovem zašázeno. Takový život nebude nikdy Slovem ovlivněn a hněten, formován. Rozumová známost neuvede do důvěrného obecenství Hospodinova. Do důvěrného obecenství Hospodinova vede cesta jenom přes Mesullama, hluboké vnitřní uspokojení a štěstí v plnění poznané vůle Boží.

Dr. J. Zeman

— Kresťan sa má stále učiť. Nie však stále na vlastních chybách.

— Chyby druhých nám majú byť zrkadlom, v ktorom vidíme naše vlastné chyby.

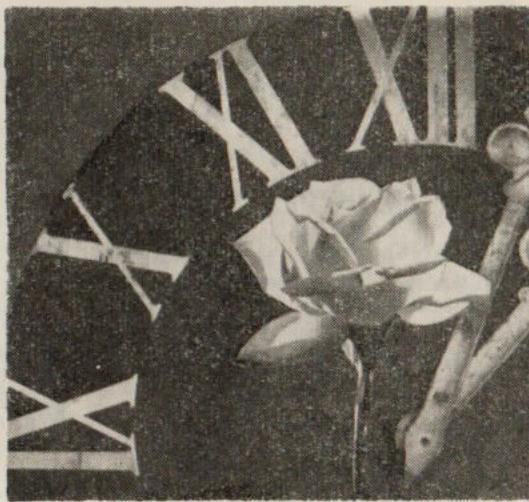
— Kto pracuje, urobí občas aj chybu. Kto však robí len chyby, pracuje len občas, alebo nepracuje vôbec.

— Nie je hrdinstvo sa k chybe len priznať, ale odstrániť ju a viac sa k nej nevracať.

— Vraj iba veľmi nemúdry urobí dvakrát za sebou tú istú chybu.

My a naše chyby

V PIATOK VÉČER NÁM HORELI SRDCIA

Povolali nás na návštevu.
Do veriacej rodiny.
Najprv sme nemobili prísť,
Potom sa nám veľmi nechcelo.
Jeden z nás sa necitil najlepšie.
Ako to už obyčajne býva,
Kto si, koho voláme nepriateľ,
Si túto návštevu neželal.
A urobil všetko, aby sa neuskutočnila.
Napokon preblasovala – najskôr ruka povinnosti.
Slúbili sme, musíme ísť.
Aspoň na chvíľu.
Zišli sme sa tam u nich –
– Veriaci ľudia z troch skupín kresťanov veľkomesta.
Potom prišli ešte dvaja priatelia,
Ktorí nehovorili – neverím.
Vedeli sme však, že nie sú nám brat a sestra,
Tak ako sme vedeli – sme tu dvaja bratia a tri sestry
V mene Pána Ježiša Krista.
Ich dve malé dievčatká nám za chvíľu,
Kým neodbehlí späť ukázali,
Ze Pán Ježiš v tejto rodine nebýva len niekedy.
Spočiatku sa zdalo všetko praoabyčajné:
Občerstvenie a rozprava o bežných veciach.

Potom domáci brat dal večeru smer:
Svedectvo o živom Bobu,
Ktorý sa stal Človekom, aby pre človeka
Preoral brázdu do nekonečného života.
Hovorili sme si, že je, musí byť!
A konštruktívna veda povedala to isté.
Srdecia nám to hovorili ...
Začali búsiť inakšie, začali sa zapalovali
Síla zore pred prenocovaním Slnka
Aby na druhý deň urobilo kulisy
Nádbernému dňu.
Obrátky gramoplatne podnecovali plamienky
Elixírom: – On žije, On odpúšľa,
On bori bradby, On tvorí Jar!
Vzplanuté srdcia povedali dobrovoľne,
Spontálne, samozrejme:
Budeme sa modliť.
Dákovali sme, vyznávali a prosili.
Bez akejkoľvek formy sme skladali
Mozajku z plameňov, ktoré v nás zažal Or.
Naši priatelia mlčali, aby mohli hovoril
Zarosené oči: Ved to je fantastické
Veriť živému Bohu!

Hodinové ručičky sa neúprosne posúvali
Ku dvanástej.
Blížil sa čas odchodu posledných autobusov.
Pri vhubávaní do zimných kabátov
Sme ako učenici idúci do Emaus
Po stretnutí s Pánom Ježišom jasali:
Oj, či nám len boreli srdcia!
Potom sme dlho hovorili:
V piatok večer nám boreli srdcia ...

– – –

Piatok je v podstate všedný deň.
Obýajme nám horia srdcia v nedele,
Horia nám po zbrämždeniach,
Na konferenciách,
Horia nám srdcia v mládeži.
Niekoľko nám horia aj vo všedných dňoch.
Áno, práve do ich všednosti prišiel Syn človeka,
Aby pozapaľoval srdcia ľudí aj v piatok večer.
Aj v utorok doobeda v práci,
Aj v noci zo stredy na štvrtok,
Aj v pondelok poobede.
Prosíme, pane, zapál svoju lásku
Srdcia tvojich dnes, aj zajtra,
Kým našu všednosť nevystryeda
Nevšednosť večného dňa.

-jk-

- ◆ Co je pro křesťana nejdůležitější? Jsou to dvě věci a jedna závislá od druhé: modlitba a práce. Jsou to dvě poloviny plic, jež musíme používat.
 - ◆ Musíme ve světě žít tak, že jsme sice ve světě, ale ne ze světa. Mořské ryby žijí ve slané vodě, ale když ochutnáme šťávu z uvařené ryby, nemá slanou chuť. Tak žije praví křesťané ve světě, ale nepřijímají ducha světa do svého srdce.
 - ◆ Bůh nás nestvořil proto, abychom žili v jeskyních, nýbrž abychom žili s lidmi a pomáhali jim. Kdo jednou obdržel od Pána Ježiše pokoj a blaženosť, tomu není třeba říkat: „Jdi a zvěstuj jiným“. Nemůže si je nechat pro sebe. To je ze všeho nejdůležitější, že požehnání, které jsme přijali, předáváme ihned dál ... Jestliže jsme skutečně přijali a pochopili lásku Kristovu, pak je vyloučeno zůstat sedět v klidu a tísce. Musíme vystoupit ven a předávat ji jiným.
 - ◆ Byl křesťanem znamená přjmout Pána Ježiše Krista do svého srdce. Bible nám vypráví o Něm, ale On nežije v jejich listech, nýbrž v našich srdcích. Křesťanství je založeno na živém Kristu, který je vždy s námi. Biblia je nutno znát. Miluj ji, protože mě přivedla ke Spasiteli ... Ale i když Bible zmizela, nemohlo by mě nikdo oloupat o mého pokoje, o mého Krista. Bible mě naučila mnohem o Panu Ježiši. Velikým dějinovým faktorem je však On sám.
 - ◆ Velmi pokročilý indický křesťan jednou pravil: „Viděl jsem Mohamedův hrob. Byl nádherně ozdoben diamanty a jinými klenoty. Řekli mi, že tu odpočívají kosti Mohamedovy. Viděl jsem hrob Napoleonův a řekli mi, že zde odpočívají kosti Napoleonovy. Když jsem však spatřil hrob Kristův, byl otevřený a nebylo v něm žádných kostí. Kristus je živý. Jeho hrob je téměř již 2000 let otevřený. Také mě srdce je Pánu otevřeno. On žije ve mně. Je to živý Kristus, neboť žije dále v životě křesťanů. Praví křesťané jsou nikoliv ti, kteří se jako takovi prohlašují, nýbrž ti, v nichž je Kristus.“
- S. S. Singh

ACHAN

ANEBO HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ

(Dokončení)

ACHAN UKRYL UKRADENÝ POKLAD

Když zhřešíme, musíme mít důvod, pro sebe nějakou výmluvu, proč jsme se hříchu dopustili. Domníváme se, že se musíme obhájit tím, že svalujeme vinu na druhé, při čemž tvrdíme, že ta věc není zdaleka tak zlá. Děláme všechno, abychom hřich ukryli. Tím se zapleteme do lží a tak jeden hřich přitahuje druhý, až se vytvoří řetěz, z něhož se sami nedostaneme.

Achan vzal něco z prokletého, to byl velký hřích, ale jeho ukrytí — to bylo ještě ošklivější. Hřich, který vstoupil poprvé mezi tebe a Boha, je hrozný, ale nezůstane jediný a poslední. Pětinásobný hřich Achanův je:

1. ukrytí, 2. lež, 3. ignorování, 4. zdráhání se přiznat, 5. odmítnutí činit pokání.

Boží Slovo nás nadarmo nenapomíná: „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se mu šťastně, ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde“ (Př 28: 13).

SKRYTO VE STANU

Ukrazené věci skryl ve stanu (Joz 7:22-23). Na veřejnosti byl Achan pravděpodobně tak dobrým Izraelitou jako i ostatní v táboře. Poslušně se zúčastňoval veřejných bohoslužeb. Jistě nepracoval v sobotu, nejedl vepřové maso. Pravděpodobně obětoval i desátky Hospodinu, dodržoval Zákon. Achan nehréšil veřejně, ale v soukromí, tajně. Nehrěšil v domě Hospodinově, ale vlastním stanu.

Nemysli si, že v tvém životě je vše v pořádku, když navštěvuješ shromáždění, mládežnické hodiny. Jsme příliš rafinovaní, abychom se ostouzeni vlastními chybami a hříchy. Pátorej raději v komůrce svého srdce. Pohled co miluješ a co nenávidíš. Jaké jsou pohnutky tvého jednání? Konáš povrchné skutky křesťana jenom proto, abys byl viděn od lidi? Abys získal čest a obdiv? Aneb jsi hotov tyto tajné myšlenky a úmysly vyznat Bohu s prosbou: Pane, odpust mi! Jsi ochoten každou komůrkou svého života otevřít dokořán, celou láskou položit na oltář jako Abraham svého syna Izáka? Měj odvahu a pros Pána, aby ti ukázal věci ve tvém srdci, které Jej zarmucují a okrádají tě o Jeho obecenství. Nechceš to učinit teď?

Vím, že mnozí ještě neodevzdali svůj život a srdce Pánu Ježíši, ještě nepřišli k Němu s vyznáním svých hříchů, nes prosili Ho o odpuštění a spasení. Vím, proč to odmítáš. Jakékoliv tvé výmluvy nemohou být důvodem, že nejsi dosud vlastnictvím Spasitele. Přirozeně jsou pokryti i ve shromážděních. Jidáš byl mezi dvanácti učedníky Páně. Přirozeně, hlasatelé Božího Slova nejsou vždy takovými, jakými by měli být. Snad řekneš: „obávám se, že bych nemohl správně žít.“ Možná, že ne. Nejsi dokonalý a ani nebudeš. Když budeš důvěřovat Pánu Ježíši, hudeš přetvořen do Jeho obrazu. Nemáš úmysl stát se křesťanem? Za těmito výmluvami stojí skrytý, temný důvod: Ty nejsi opravdovým křesťanem, protože nemiluješ Pána Ježíše! Ty miluješ své hříchy!

Pán Ježíš mluví o tom, že lidé milovali více tmu nežli světlo, neboť jejich skutky byly zlé. Nenávidí světlo, aby nebyly trestány jejich skutky (J 3:19-21). Vídá, Pán zná tvé srdce. On ví že jediným důvodem, proč nechceš k Němu přijít, abys byl zachráněn, je to, že ty miluješ své hříchy.

Jestli chceš být zachráněn, musíš odkrýt svůj vnitřní hřich, zeširoka otevřít své srdce a v hlubokém pokorěném činit pokání. Chceš se nyní rozhodnout pro Něho? On stále čeká na tebe a chce, aby ses stal Jeho vlastnictvím. Při hledání štěstí jen u Něho najdeš toužebné uspokojení.

HROZNÝ BOŽÍ SOUD NAD NEODPUŠTĚNÝM HŘÍCHEM

Mnozí lidé jsou velmi odvážní při kritizování Bible. Tvrdí, že Starý zákon nám představuje hněvivého, mstivého Boha. Nemohou a nechtějí věřit v Boha, který způsobil potopu k vyhlazení lidí prvního světa; nebo Boha, který zničil Amalechitské; nebo Boha, který Achaban a jeho děti nechal kamenovat a jejich těla spálit. A přece je tento starozákonní Bůh, který odsoudil hříše Achanův, tímžé Bohem, o kterém ho vří Pán Ježiš, že může tělo i duši zatratit v pekle (Mt 10:28). Pán Ježiš mluví o soudu Božím, o hříchu, o Božím hněvu a mukách pekla více než kterýkoliv prorok Starého zákona nebo učedník Nového zákona. Bůh je svatý a musí být ve vši vážnosti uctíván.

Pro hřich jediného člověka byla celá rodina, dokonce i čeleď souzena. Ten to jeho hřich mohl způsobit úpadek celého národa. Proto musel být veřejně potrestán [Joz 7:24-26]. Byla to strašlivá lekce pro Izraela. V onom údolí Achor přikryli polámané a spálené údy muže, který byl veřejně popraven, hromadou kamení jako trvalé napomenutí národu izraelskému, že hřich musí být potrestán.

Bůh miluje hřšníka, dokonce celý svět (J 3:16). Ale v téže kapitole čteme, že kdo nevěří v Syna, neuzří život a Boží hněv zůstává na něm. Boží hněv roste nad tvým hříchem. Když nebudeš činit pokání, přijde strašný trest! Svatý Bůh nemůže nechat hříšníků bez potrestání!

ACHAN NEMUSEL ZEMRIT

Bůj je spravedlivým Bohem, ale i milosrdným!

Bůh je svatým Bohem, ale miluje hříšníka!

Bůh musí neočištěný hřich potrestat, ale je ochoten i odpuštít, když v hlubokém pokání vyznáme Mu naše hřichy.

Nebyl to jenom hřich, který přivedl Achana do zahynutí.

**Bylo to setrvání v hříchu!
Bylo to ukrývání hříchu!**

Kdyby byl Achan činil pokání! Kdyby v lítosti vykopal všechny věci a s pláčem běžel k Jozuovi a volal k Hospodinu: „Ó, Bože, odpust mi! Jak velkého hříchu jsem se dopustil! Isem vinným před Tebou, vyznávám to před celým národem.“

Domníváte se, že by Bůh dal příkaz ke kamenování? Ne, nikdy! Neboť „kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se mu štastně, ale kdo je vyznává a opouští, milosrdensví dojde!“

Milý čtenáři, ty nemáš ve svém životě zklamání a porážky jen proto, že jsi zhřešíl, ale proto, že své hříchy skrýváš. A svatý Bůh by ti je tak rád odpustil. Můžeš si svobodně vyvolit: dál hřešit a své hříchy přikrývat, nebo je Bohu vyznat s prosbou o odpusťení. Věz však, že dříve nebo později musíš se před Bohem zodpovědět za svůj život. Jak se rozhodneš?

V TOM OKAMŽIKU, KDY MU SVÉ SRDCE OTEVŘEŠ, KDY SE MU CELE VYZNÁŠ ZE SVÝCH HŘÍCHŮ A KDY UVERÍS CELÝM SRDCEM, že on i za tebe zemřel na Golgotě a je ti ochoten všechno odpustit — v tom okamžiku tě bůh jako tvůj otec přijímá do svých mocných rukou jako vlastní dítě.

Pohled proto na Pána Ježíše. Vyznej před Ním své hříchy a odvráť se od nich. Obdržíš odpustění a očištění. „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se mu štastně, ale kdo je vyznává a opouští milosrdenství dojdě“

Z něm přel J B

14

15

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRÓ

OTÁZKA č. 3:

PROČ BŮH STVÖŘIL TAKOVÉ LIDI, KTERÍ MOHOU HŘEŠIT, A PROČ TRESTÁ ČLOVĚKA VĚČNÝM ZATRACENÍM, KDYŽ ŘÍDÍ JEHO ŽIVOT A JE TEDY PŘÍMO ZA NĚJ ODPOVĚDNÝ?

Ne na každé „PROČ BŮH...“ umíme my, lidé, odpovědět. Kdybychom to uměli, museli bychom být na Jeho úrovni a ne pouhým Jeho stvořením. Přesto i na tuto otázku můžeme dát odpověd ve světle Božího Slova.

1. Tato otázka je výplodem nevěry. Kladou ji lidé, kteří se chtějí lacino vyhnout odpovědnosti před Bohem. Klíčem k odpovědi jsou dvě Boží vlastnosti — LÁSKA A SPRÁVEDLNOST.

Aby se láska mohla projevit, potřebuje předmět milování. Vyžaduje obecenství, společnost. A obecenství lásky se může uskutečnit jenom mezi bytostmi, které mají svobodnou vůli. Láska nepozná a nečiní násilí a ani Boží láska by nebyla láskou, kdyby Bůh činil násilí.

Kdyby otec dovedl zhypnotizovat své děti tak, že by ho v hypnotickém spánku libali chladnými rty a objímali strnulýma rukama, nebyl by to projev lásky ani otce, ani dětí. Otec po takové lásce netouží. A myslíte, že nebeský Otec ano? Z toho jasné vyplývá, že podmínkou lásky je svobodnou vůlu.

Laskavý Bůh, toužící rozdávat lásku, stvořil člověka jako bytost se svobodnou vůlí, aby jej mohl učinit předmětem své lásky a přízny. Připravil pro člověka ráj. Kdyby člověku nedal svobodnou vůli, neměl by člověka stvořeného na svůj obraz, ale stroj — mechanismus. Ale mechanismu má Pán Bůh dost, je to vesmír, neživá i živá příroda. Nebeská tělesa konají poslušně, bez uplatnění své vůle pohyb po vyměřené dráze; ale nemohou být předmětem Boží lásky, -ik Bůh stvořil člověka se svobodnou vůlí.

Bůh mohl člověka stvořit takového, aby nehřešil, ale pak nemohl mu dát svobodnou vůli. Byla by to ovladatelna jednotka, něco jako robot, který by byl nucen konat podle toho, jaké rozkazy by dostával od svého Tvůrce. Tak bychom neznali bolest, utrpení, zklamání. Žádný „robot“ by nesměl zranit druhého. Pravda, mohl by být sestrojen tak, že by mohl „hrát“ pocity bolesti. Byla by to pouhá hmota, konglomerát miliónů atomů zajímavého tvaru, ale bez pravé osobní totožnosti. Nebylo v něm nic, co by umělo „myslet“, „volit“, „milovat“, „vyžívat se v něčem“, „trpět“, nic, co by vlastnilo jakoukoliv jinou z těch opravdových osobních kvalit lidského života.

Ale Bůh se rozhodl stvořit člověka ke Svému obrazu (Gn 1:26). On je svrchovaným pánum, suverénní ve všem podnikání. Stvořil ho dobrého, přímého (Kaz 7:29). Toto jeho stvoření bylo „velmi dobré“ (Gn 1:31). B. K. - ed u, E. Ku

Znamená to, že člověk má vedle své hmotné přirozenosti skutečnou duchovní podstatu. Není řízen, je svobodný. Není nucen poslouchat Boha a žít v souladu se svými bližními. Když se člověk rozhoduje, činí to on sám. Tomu říkáme svoboda. Svoboda, schopnost milovat a žít v společenství, pochopit pravdu, oceňovat krásu — to všechno je možné, protože člověk má reálnou, vlastní osobitou identitu. Stroj může poskytnout iluzi lásky a radosti, ale člověk ji skutečně působí. Stroj se může naveneck chovat tak, jako by oceňoval krásu a prováděl mravní hodnocení, ale člověk skutečně oceňuje krásu a morálně se rozhoduje. Když řekne člověk „já“, „můj“, „jsem“ — mluví o bytosti, která existuje.

2. Podmínkou uplatnění svobodné vůle je možnost volby mezi dobrem a zlem. Do takových podmínek postavil Bůh člověka. Existence Satana se nevymyká

z Božího plánu. Když Pán Bůh na počátku Své tvůrčí činnosti podrobně předvídal pokračování i konec všeho, i lidského pokolení, počítal i se Satanem jako protipolem Své lásky. On mohl „svázat Satana“ dříve než stvořil člověka, jak to udělá před tisíciletým královstvím (Zj 20:2). Kdyby zde na zemi nebylo zlo, hřích, Satan, člověk by nemohl uplatnit svobodnou vůli, neměl by možnost se rozhodovat. Člověk by byl otrokem jednoho pána, musel by Bohu sloužit, jinou možnost by neměl, a to Bůh nechtěl.

Můžeme tedy dát odpověď na první část otázky: **Mohl Bůh zabránit tomu, aby člověk hřešil? Ano, mohl, kdyby mu nedal nebo byl odňal svobodu.**

— Miluje svého žáka profesor, který mu prozradí rozrešení úlohy, aby ho uchránil chyb?

— Miluje matka své dítě nechce-li je naučit chodit ze strachu, aby neupadlo?

— Miloval by Bůh člověka, kdyby ho připravil o možnost svobodně volit, žít a milovat?

— Miluješ-li, nesmíš se dotknout svobody druhých proto, abys je uchránil zla, nýbrž musíš pro ně vzít na sebe riziko omylů, chyb a utrpení. M. Quoist

3. Jak se rozhodl člověk se svobodnou vůlí? „**Všichni zhřešili**“ (Ř 6:23). Tímto rozhodnutím, které nemůže svalit na Boha, se pak člověk potrestal sám. Od ráje nese pocit viny a následky soudu nad prvními rodiči. Porodní bolesti, smrt, pot tváře, trná a bodláčí — to jsou důkazy hříšné volby prvních lidí. A jak se rozhoduje člověk dnes? Jakou má vůbec volbu?

4. Bůh ve své spravedlnosti musí trestat hřich. On vynesl zákon: „**Odplatou za hřich je smrt**“ (Ř 6:23). Smrt časná, i věčná. Bůh miluje člověka i přes jeho neposlušnost. Dokazuje Svou lásku tak, že posílá Svého Syna, Pána Ježíše, na tento zem za člověkem a pro člověka, aby na lidské tělo mohl vzít hřichy člověka a za ně vytrpět soud na Golgotě (1Pt 2:24). Boží láska a spravedlnost se potkaly na Golgotě. Nyní Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni (1Tm 2:3-4), aby skrze jejich pokání a víru v Pána Ježíše mohl odpuštít všechny hřichy a nabídnout milost. Bůh se přibližuje k lidem skrze Svěho Ducha, ponouká jim věčný život, spasení zdarma. Dává světu Své Slovo, posílá lidi zvěstovat evangelium, na celém světě se konají shromáždění věřících lidí. Člověk je postaven před rozhodnutí. Může si zvolit Krista, Jeho následovat, nebo žít podle žádostí svého těla, bez Boha. A jaký je výsledek?

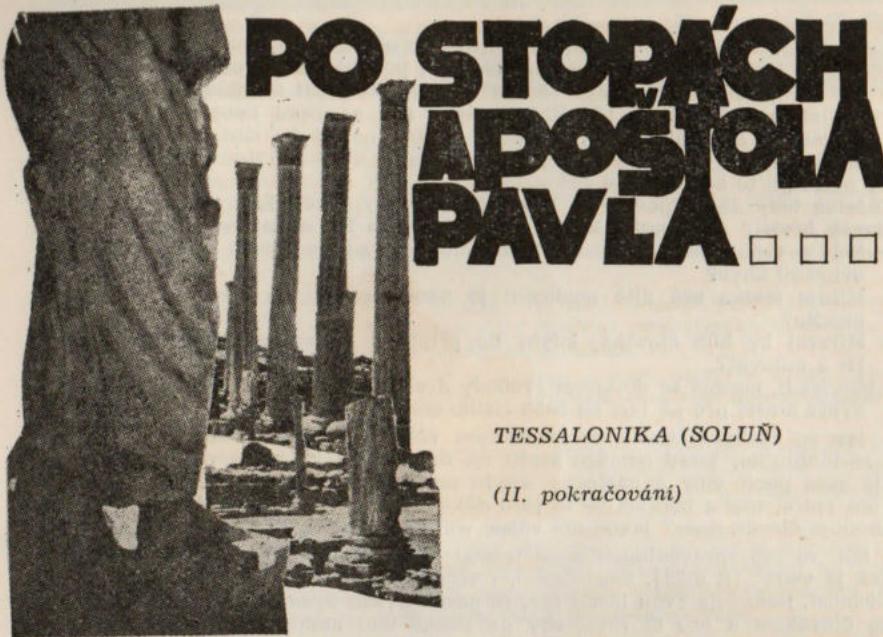
„Milovali více tmu nežli světlo“ (J 3:19), „proto, že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli“ (2 Te 2:10-12), „a nechtěli jste přijít ke mně, abyste život měli“ (J 5:40). Bůh nikoho nenutí, aby přijal spasení. Každý sám s plnou odpovědností si volí místo věčnosti.

E. Ku, B. K., -ik

Odpověď ke druhé části otázky je tedy: Bůh není odpovědný za to, že člověk i v dnešní době si vyvoluje odsouzení, věčné zahynutí jako odplatu za své hřichy, a ne spasení v Pánu Ježíši. Bůh dělá všechno pro to, aby člověk byl spasen; nepřišel na soud, ale již přešel ze smrti do života. Když člověk nechce, odmítá, musí se pak postavit před Boha spravedlivého, aby si odnesl zaslouženou odplatu. Jinak by Bůh nebyl Bohem, jinak by ani na zemi nebylo spravedlnosti. -jos

Pro přehled uvádíme další otázky, které jsme obdrželi, a na které nám záležete odpovědi:

1. Co znamená naplnění Duchem svatým?
2. Jaký je rozdíl ve významu slov: pomazání, znamenání a závdavek Ducha svatého?
3. Ako to bude vo večnosti s tými ľudmi, ktorí nikdy nepočuli o Kristu, prípadne sú pod silným vplyvom iných náboženstiev a chovajú sa úprimne, alebo s nevyvinutými divochmi apod.?
4. Kdo jsou to synové Boží a lidské dcery, obrové dle Gn 6:1-4? Vyšla kniha, že pří tito synové Boží byli bytosti z jiných planet mající vyšší inteligenci a že již tenkrát museli používať kosmických lodí jako dopravních prostředků.
5. Jak si vysvětlit verš: „Aniž jest co nového pod sluncem“ (Kaz 1:9)? Pak by i kosmonauté museli být dříve?

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

TESSALONIKA (SOLUŇ)

(II. pokračování)

Když jsme opustili mrtvé město Filippis, navštívili jsme příbuzné našeho řeckého přítele v Eleochori – vesnici oliv. Byla to slibně se rozrástající vesnice, asi 60 km od Kavally v tisněna mezi hory a moře. Příbuzní nás provedli obrovskými vinicemi a obdařili takovým množstvím plodů vinné révy, že nám zásoby vystačily až do Athén. Osvěžení koupáním v civilizaci nedotknutém zálivu, pokračujeme v cestě. Vracíme se do Kavally a cestou Via Egnatia do Tessaloniky. Stmívá se, vychází měsíc a my si během jízdy zpíváme radostné duchovní písni, které se našemu příteli líčí tím víc, že jsou české a připomínají mu naši krásnou zemi, mládi a přátele.

Tessalonika je hlavní město macedonské oblasti a dnes druhé největší město v Řecku. Počet obyvatel přesahuje 400 tisíc. Roku 315 př. n. l. bylo město přestavěno králem Kassandrem – nástupcem Alexandra Velikého v lázeňské a sídelní město. Král město pojmenoval podle své ženy Tessaloniky, nevlastní sestry Alexandrovny.

Město bylo zejména za římské nadvlády významným obchodním středis-

kem. Mimo výhodné přímořské polohy jím procházela cesta Via Egnatia, která spojovala Balkán s Byzancii, Evropu s Blízkým Východem. Stalo se sídlem zámožných a bohatých, hostilo významné cizince, filosofy a umělce. Zde trávil své vyhnanství slavný Ciceron. Ostatní obyvatelstvo bylo směsicí všech národů. „Mravnost měšťanů neměla právě nejlepší pověst. Byli nepoctiví v obchodě, vždy pohotoví klatmat, zvědaví a zahálčiví na ulicích, v sloupových síní se potulují, spíš o cizi, než o své záležitosti se starají, raději cizími podporováni, než ze své práce žijící, v manželství nestáli, plni smyslných náruživosti, vnikající v noci do domů přátel. Takový byl povšechný dojem města“ (Dr. Holzner).

První verš 17. kapitoly Skutků ap. se jen jedním slovem odlišuje od naší zpáteční cesty z Filippis a to tím, že apoštole „prošli“, zatímco my jsme „projeli“ městem Ampifoli, Apollonii do Tessaloniky. Pochopitelně ve značně kratším čase, neboť nám cesta trvala asi 3 a půl hodiny, kdežto jim údajně 5 dnů.

Pavel vystupuje do druhého macedonského města. Jeho činnost ve Filippis byla násilně ukončena. Odešel nedobrovolně, ale s omluvami a poklonami úředníků. Ze se zabýval potupou a bezprávím, to lze vycítit ve slovech „ačkoliv jsme, jak víte, prve trpěli a pohaněni byli ve Filippis, ale osvobodili jsme se (od toho) v Bohu a mluvili vám evangelium Boží směle, přes mnohé odpory“ (1Te 2:2).

V Tessalonice se Pavel ubytuje u nějakého Jazona, u něhož pracuje na tkalcovském stavu „dnem i nocí, aby nikoho neobtěžoval“ (1Te 2:9). Podle svého zvyku vstupuje do synagogy a po tři soboty rozmlouvá se Židy o Písmech a dokazuje, že Kristus musel trpět a z mrtvých vstát a že „tent Ježiš, kterého já vám zvěstují, jest Kristus – zaslíbený Mesiáš“. Bůh dal milost, že uvěřili někteří Židé, množství bohabojných Řeků a nemálo vznesených žen.

Většina Židů byla však pohoršena, neboť měli jinou představu o Mesiáši, lišící se od poníženého a potupeného na kříži. Zapáleni nenávistí překrucují Pavlova slova a osnují povstání. Využívají nastalých zmatků v římské říši, najímají ničemý z tržiště, táhnou městem a křičí: „Ti všichni poburuji svět... čini proti ustanovením císařským, pravice býti králem jiného, jménem Ježiše“. Obžalovávají Pavla a křesťany z buřičství a zradý. Se zámerem zmocnit se Pavla táhnou k domu Jazona, ale nepořídili. Pavla ne-našli, proto se zmocňují Jazona a vlečou jej do městské rady. Starší města přijímají Jazonův příslib, že Pavla a jeho společníky vykáže a pak jej propouštějí.

Zde v Tessalonice si znova uvědomujeme, že druhé město Evropy tímto činem skandalně opakuje bezpráví Filippských na Pavlovi. Zlá moc opět triumfuje. Též noci se Pavel loučí s bratřími a tajně odchází. Nemálo myslní a nezlořečí. Je si jist, že k této práci byl povolán a že simě Božího Slova vzejde a přinese užitek.

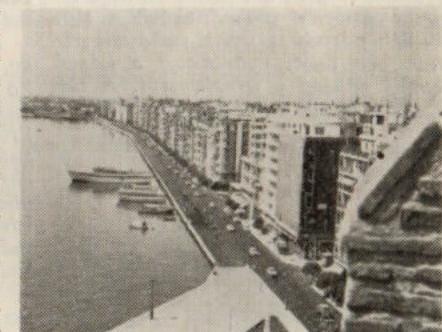
Uchyluje se do Beroie v domnění, že se po čase do Tessaloniky vrátí. Ne-stalo se. Lidská zloba pokračuje a zasahuje i tam. Pavel musí opustit i Beroiu. O tom však později.

Mladí věřící v Tessalonice procházejí častým pronásledováním, které posiluje jejich víru, učí trpělivosti a bratrské lásku. Pavel posílá za nimi z Korintu Timotea, píše zanedlouho první, později druhý list, v němž je povzbuzuje a těší se z jejich příkladného života. Po 6 letech své přátele znovu navštíví při své třetí misijní cestě.

Chrám apoštolů

Foto: autor

Pohled na část Tessale

Foto: autor

Přes všechno příkoří a pohanění Pavel macedonské věřící neobyčejně miloval pro jejich upřímnost a láskyplnou péči o něho. Z jejich řad získal mnoho spolupracovníků pro dílo Páně.

Kdo sleduje se zájmem vzrušující průkopnickou činnost apoštola Pavla, je nucen se vážně zamyslet. Poznává, že toto dílo nebylo jen ryze lidskou záležitostí, nevítězilo silou lidské vůle a myšlenky a naprostě ne násilím, ale pronikalo k člověku zcela zvláštním způsobem: zvěstí o lásce Boží nesené

v pokoře a tichosti. Vše svědčí o tom, že Pavel šel ve šlepějích svého Mistra a byl jím, svým Pánem – Ježíšem Kristem, provázen a zmocňován. On dodnes ziskává dobrovolníky svou zástupnou oběti na golgatském kříži, důkazem nejvyšší lásky ke člověku. Odpoští hřich a dává pravý, věčný život.

V Tessalonice jsme navázali úzké bratrské styky s věřícími. Zde byl nástup i závěr našeho putování Řeckem. Měl jsem možnost posloužit svědec-tvím a úvahou na text z 1. Tessal. 1:7-10 a zdůraznit, že „Tessalonicienští se stali přikladem dobrým a od nich se rozhlasilo slovo Páně netoliko v Macedonii a Achaii, ale na vše kém místě... se roznesla jejich víra a zpráva, že se obrátili od modloslužby, aby sloužili Bohu živému a pravému“. Položil jsem důraz na existující duchovní spřízněnost Tessalonicenských a našeho národa. Dotkl se nás skutečně víra Tessalonicenských, a jak?

V době, kdy se zhroutila římská říše pod náporem germánských a slovanských národů, poznali pohanští panovníci, že vyšší vzdělanost a kázeň má svůj základ v křesťanství. A tak jsou moravským knížetem Rostislavem

Bílá věž

Foto: autor

roku 864 povoláni z Cařhradu soluňští bratři – Konstantin (Cyril) a Metoděj do naši země. S nimi přichází evangelium a překlad Pisem svatých.

Smíme tedy říci, že křesťanský sbor v Tessalonice - Soluni, vychoval a vyslal k nám misionáře, kteří navazují na Pavlovo vidění muže macedonského (Evropana), který předstupuje před něj se slovy: „prijď k nám a pomoz nám“. Jak předivně se jeví všechny tyto souvislosti a záměry Boží s námi. Připomeňme si, že právě nás národ v minulosti svým opravdovým a vroucím vztahem k Pravdě vyzvedl vysoko korouhev Kristovu.

Vratme se však ještě k městu, které v době naší návštěvy žilo přípravami na mezinárodní veletrh. Jeden den jsme věnovali prohlídce města. Navštívili jsme Bílou věž (15. stol.) – typický znak města, která byla součástí pevnostních zdí, později žálarém a dnes slouží jako restaurace. Terasa na věži poskytuje jedinečný pohled na celé město a moře. Mezi nejstarší památky města patří chrám Agia Sofia – Svatá moudrost z 8. stol. a chrám sv. Jiří z 5. stol., který dnes slouží jako muzeum byzantského umění. Významný je chrám Apoštola, který je křížovou kopulovitou stavbou z byzantské doby asi ze 14. stol. I další chrámy jsou vesměs stavby z pozdního období, takže lze říci, že Tessalonika křesťanské památky z ranné doby nemá. Za pozornost stojí triumfální oblouk císaře Galeria, který stojí na staré cestě Via Egnatia. Byl postaven jako památník vítězství nad Peršany roku 303 n. l.

Nočním výstupem na pahorek akropole končilo naše prohlídka města. Tisíci světly září město i přístav. Tep života města neustává, ale pulsuje klidněji v příjemné pohodě nočního chladu. Končí den a končí také nás pobyt v nám tak milém a významném městě Tessalonice.

-šek

BOZIA REC

(SVEDECTVO)

„Hľa, to všetko robi silný Boh, a to dvakrát i trikrát pri človekovi, aby vrátil jeho dušu späť od jamy, aby bol osvetený svetlom živých“
(Jb 33:14-19, 29-30).

Ku mne takáto Božia reč prvý krát zaznala, keď som mal štyri roky. Bolo to pri pohrebe môjho otca. Dlho po pohrebe som sa hrozieval hrobároví: „Prečo si mi môjho otca zahrabal do zeme?“ Vtedy som ešte nechápal, čo to bude znamenať pre môj život. Ako som však rástol, čoraz viac som pocíľoval túto stratu. Keď niekto spomenul otca, to bola moja boľavá rana, ktorá sa zahojila až po mojom obrátení.

Rástol som u starého otca. Ten sa však nestaral, čo zo mňa bude. Matka ma viedla k Bohu v spôsobe rímskokatolíckom. Ako som však dospieval, tak so mnou zároveň rástol i hriech. Keďže som chcel študovať, matku som k súhlasu priam donútil. Pred 50 rokmi rolnicki chlapci zriedkakedy študovali. Po skončení mešťanky som chcel študovať ďalej. Bolo mi úzko, lebo predo mnou bola tvrdá prijímacia skúška. Vtedy hovoril ku mne Boh druhý raz. Úzkosť ma priviedla na kolenná. Sluboval som, že až mi Pán Boh pomôže, chcem sa polepšiť. Pomoc Božia, o ktorú som prosil, prišla. Študoval som ďalej.

Cez prázdniny ma niečo viedlo k tomu, aby som prezrel starú truhlu v odlahlej časti komory. Medzi starým haraburdím bola zachovalá česká Biblia. Dal som sa ju tajne čítať. Čítal som aj rôzne iné knihy, ale bez výberu. Tie ma privádzali čoraz viac do nevery a hlbšie do hriechu. Ach, kolikkorát som popíral a vyvrácal existenciu Božiu! Pri vyvracaní Krista zastavil som sa pri našom letopočte. Zabudol som, čo som tak veľmi sluboval?! V takom ovzduší prešla doba môjho štúdia.

Potom nastala pre mňa nová, ale drsnejšia doba. Povojnove pomery niesli so sebou aj fažkosti so zamestnaním. Ustavičný boj začal ma napĺňovať nechutou k životu. „Načo takto žiť?“, znelo mojim vnútrom. „Či by nebolo lepšie skončiť taký miserný život?“ Začal som hľadať spôsob, ako prisť k prudkému jedu. Potom zájsť do odlahlého lesa a tam si spraviť taký hrob, čo by ma nikto nenašiel. No myšlienka na matku ma v tom brzdila. V takom zápolení ubehlo niekolkov rokov.

Za tým zaznala ku mne tretia reč Božia. Vynorila sa v nových vrcholných fažkostiah. Bol som sám. Tieto okolnosti zohli moje kolená i nános nevery. Úpenlivo som sa modlil v privale žiaľu a v pocite opustenosťi. Prosil som zasa o pomoc. Opakoval som „Otče nás“ a zlomky zo žalmov dovtedy, kym som nenašiel uspokojenie vo svojej horkosťou naplnenej duši. Prosil som, aby mi Pán Boh pomohol ešte tento raz, že Mu chcem za to navždy slúžiť. Nevedel som, čo slubujem a ako to budem môcť dodržať. Ist študovať na knaza bolo neskoro a do kláštora sa mi nechcelo.

Po tomto zápase o bytie a nebytie nastalo nové utíšenie a vysvitla nová naděj. Prial som miesto v Nitre. Tam cestou zo stanice bol malý kostolík, do ktorého som vošiel, aby som prosil o pomoc v novom pôsobisku. Pracovisko sa mi pozdávalo. Hľadal som priateľa. Po pol roku v jednej mliekárni pri večeri som sa zoznámil s veriacim mladíkom. Prišiel tiež nedávno od Zvolena sem do zamestnania. Cestou na prechádzku mi začal vydávať svedectvo. Začal s tým, ako rôznym spôsobom hovoril k nemu Bohu, ako naposlasy pri smrtelnej posteli neodolal a obrátil sa k Bohu. Bol sirotou, ako aj a to nás spratielilo. Porovnával som svoje skúsenosti s jeho a rozmýšľal som. Po pracovnej dobe sme sa stretli a pokračovali sme v debatách. Vtedy bývalo v Nitre zhromaždenie iba príležitostne, keď sa tam zastavil brat Sadloň. Boli tam dve sestry telesné i duchovné, obe chudobné vdovy. Tento veriaci mladík ma pozval do zhromaž-

denia. Išiel som. Myslel som si: „Co sa mne môže stať, budem o jednu skúsenosť bohatší.“ Potom pri každej takej návštive sme išli spoločne do zhromaždenia. Slovo Božie začalo na mojom srdci pracovať. V mojich vnútornostiach nastal pohyb. Bol to ako pohyb vážok. Čo by na to povedala moja matka, rodina, priatelia a pod? Oblúbil som si pieseň „Pod k Ježišovi, pod ešte dnes...“ Po takomto malom zhromaždení som dostal vždy otázku, kedy to pozvanie splním. Dával som výhľabovú odpoveď.

Ten veriaci mladík mi na prechádzkach často svedčil. Raz, keď sme sa po prechádzke rozhádzali, dal mi aj on otázku: „Kedy sa obrátiš?“ Odpovedal som: „Viesť, Paľko, ja polepším svoj život. Nechám tancovačky, divadlá, ale zostanem len pri svojom.“ Nastala chvíla mlčania. „Dobre, Janko, ale so svojím predsavzatím zostaneš sám!“ Tie slová boli pre mňa rozhodujúce. Neznášal som samotu. Samota ma tažila. Po rozchode vzal som svoju Bibiu a začal som čítať. Pán mi posvetil na celý život. Prišli mi na um moje sľuby; spoznal som, aký som biedný. V búrke slz som zatúžil, aby Pán prikryl moju biedu, obmyl môj hriech a prijal ma na milosť. Zatúžil som mat Otca v nebesiach a nebyť už nikdy viac sám. Búrka prešla. Po toľkých bojoch nastal mier a radost. Už som smel povedať: „Ja Otca mám v svojom veľkom Bohu...“ Už som smel povedať: „Dobrorečím Tebe, Pane Ježišu Kriste, že si skrzes svoj križ aj mňa vykúpil.“ Bolo to v novembri 1931. Mal som vtedy 26 rokov.

Po mojom obrátení začalo v Nitre pravidelné zhromaždenie v počte štyroch osôb v byte jednej sestry a pre mladých v mojom byte. Po mne sa obrátili ľavia bratia F. V roku 1932 prišiel brat P. K. na vojenčinu. Často rozmýšľam, ako sa Pán mohol priznať k nášmu svedectvu. Boli sme mladí, nevychovaní v zborovom živote. Starí bratia sa čudovali, ako mohol v tak krátkej dobe vyrásť zbor v malom Ríme. V roku 1936 sa nastahoval do Nitry brat M. O. i s rodinou. To sme už mali svoju zariadenú miestnosť pre zhromaždenie. V roku 1940 ma preložili do Banskej Bystrice. Lúčili sme sa s plácom, lebo sme boli ako jedno srdce.

Chvála bud za to Pánovi, že mal toľko trpezlivosti ku mne stále hovoriť, že ma spojil s nebeským Otcom a s milovanými bratmi. J. V.

Tedy za Krista posolstvujeme, ako čo by sám Boh napomínil skrzes nás, prosíme za Krista: Zmierte sa s Bohom! Dnes keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich sŕdc!

Poznámka redakcie:

Po naši výzvě v 6. čísle minulého ročníku obdrželi jsme již několik svědeckví o obrácení a zkušenostech s Pánem, za které jsme pisatelům vděční. Budeme je postupně uveřejňovat. Jedním z nich je předešlý článek.

KŘESTAN A CÍRKEV

Naše minulé posezení u „ankety“ se setkalo se živým ohlasem pro svoji aktuálnost. Domníváme se, že i dnešní zamýšlení bude stejně užitečné.

Třetí otázka ankety zněla:

JSI SPOKOJEN S ÚROVNÍ SLUŽBY SLOVEM? JAKÁ JE?

Ve vztahu ke službě Slovem dodržují Křesťanské sbory zásadu všeobecného krčeství, to znamená, že věřící se nedělí na kněze a laiky. Služba je zcela svobodná a každý bratr, je-li obdařen potřebnými schopnostmi a cítí-li k tomu vnitřní pužení, může ve shromáždění hovořit z Božího Slova. Je pochopitelné, že duchovní obdarování jsou rozmanitá a nejsou spojena u každého s darem služby Slovem, ale také to neznamená, že prosté svědecství neposlouží k všeobecnému potěšení a vzdělání. V zásadě jde o to, abychom o duchovní dary

stáli na modlitbách, vlastnili je a rozlišovali (R 12:4-21, 1K 12:1-11). Za bratry kteří slouží Slovem, se modlíme, vážíme si jich a nezávidíme jim.

Kdo povstává ke službě, má tak činit ve svaté bázni a ve vědomí, že je k tomu v dané chvíli zmocněn Duchem svatým. Není-li tomu tak a dotýčený navíc slouží dlouho, nese za „mlácení prázdné slámy“ odpovědnost a zatěžuje své svědomí tím, že mnohé duše odcházejí nenasycené.

Nyní se podívejme na výsledek ankety.

Odpovědi na otázku „Jsi spokojen s úrovní služby Slovem“ můžeme rozdělit do 4 skupin:

1. Jsem spokojen,	služba je potěšující, vzdělávající	37 %
2. Služba je průměrná, střídavě dobrá nebo slabá, je biblická, ale neburcuje, monotonní, zdlouhavá		41 %
3. Nejsem spokojen, služba Slovem neoslovuje, je povrchní, nedostatečná projevem i obsahem		16 %
4. Ostatní, různé názory		6 %

Tento přehled jistě stačí k utvoření poznání, že většina posluchačů má ke službě Slovem výhrady.

Nyní uvádíme některé charakteristické odpovědi v plném znění (v závorece je věk a pohlaví):

- Jsem spokojen (24-M).
- Je povzbuzující, utěšující, radostná, napomínající (19-Ž).
- Velmi dobrá, ale příliš teoretická (18-M).
- Priemerná. Neveriaci návštevník by si častokrát málo odniesol (15-M).
- Mnohdy je slabá, povrchní, zejména na biblických hodinách (22-M).
- Mohla by byt ostrejšia, aby nás prebudila (15-Ž).
- Nejsem! U některých, zejména starších bratří je konzervativní, bez kritičnosti (28-M).
- Jsem spokojena, ale záleží na tom, kdo slouží (24-Ž).
- Co do hloubky dobrá, přednes však unavující a mldý (20-Ž).
- Rád poslouchám mladší bratry. Někteří mluví vzácně, ale k užitku snad jen starších (16-M).
- Někdy je moc zdlouhavá. Měli by sloužit aspoň tři bratři (22-Ž).
- Často mám pocit, že jediný spokojený člověk při službě je sám sloužící bratr 23-Ž).
- Ne, protože neoslovuje, neprobouzi, nemobilizuje (42-M).
- Někdy ano, někdy ne. Často je povrchní a nic v člověku nezanechá (42-Ž).
- Nejsem spokojen. Většinou služba vychází z pouhé teorie, neoslovuje (37-M).
- Som spokojná, ale zrno od zrna je tiež rozdiel (45-Ž).
- Obvykle dobrá, ale vstane-li bratr, který není ke službě Pánem povolán, je úroveň podprůměrná (37-Ž).
- Služby jsou povrchní, zabíhající do frázovitosti. Je třeba více svatosti, bázne a odpovědnosti (26-Ž a 39-M).
- Většinou nám Pán Ježiš žehná. Stává se také, že odcházim nespokojena (36-Ž).
- Málokdy. Protože bývá nedostatečně připravena obsahem i projevem (31-Ž).
- Se službou význačných kazatelů ji srovnávat nechci. Bratrská upřímnost, věrnost a chození s Pánem všechno nahradí. Slova mohou být prostá a mocná (32-M).
- Nejsem vždy spokojen, někdy místo potěšení a varovného slova je sekýrování (61-M).
- Spokojen, ale doporučuji vice studia Pisma a dobré duchovní literatury. Sloužící bratr by měl ovládat aspoň jeden cizí jazyk a vlastnit vice překladů Pisma (64-M).
- Nechte sloužit i mladé bratry, když je posiláte podle plánu do jiných sborů (74-M).
- Ano, zvážim-li zaměstnanost bratří a početnost jejich rodin (47-M).
- Mluvte stručně a srozumitelně, taková služba osvěží a posílí. Dlouhé služby nad hrobem odhánějí nevěřící (76-Ž).

- Mladší bratří by si měli uvědomovat povinnosti služby a přejimat odpovědnost za sbor (61-Z).
 Ano, slouží-li starší bratří znali Pisma (67-Z).

Odpovědi se tímto dostávají ke stovkám sloužících bratří našich sborů, starostlivých otců rodin, rozdílného vzdělání a věku, kteří se věnují dílu Páně vedle svého občanského povolání. Mnozí z nich nesou korouhev evangelia Kristova věrně již desítky let. Byli to oni, kteří nás Slovem Božím oslovili a léta sily. Patří jim za to vřelý dík. Jejich služba a svědectví bylo přesvědčivé a mocné.

Vzpomínám na jednoho bratra, který se obrátil již v pokročilém věku. Byl negramotný. Přál si sám číst ve své Bibli, ale neuměl. Modlil se za to. Bible se mu stala slabikářem. Luští slovo za slovem. A přišel den, kdy četl. Přišel také den, kdy svědčil s Bibli v ruce ve shromáždění. Sloužil krátce, ale v MOCI. A zde jsme u podstaty věci.

Tajemství úspěchů v kázání evangelia není „ve slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci Boží“ (1K 2:4, 5). Obrácený člověk pozná i za bezvadně připraveným, zajímavými příklady protkaným a pravětřídne řečnickým předneseným kázáním nedostatek vnitřní duchovní moci. OČ PRÁZDNĚJI VŠAK VYZNÍ SLUŽBA CHUDÁ JAK OBSAHEM, TAK I PROJEVEM. Proto nám musí jít především o obsah; o skutečné Boží Slovo, plné Ducha a života. Obsah si pak sám určí formu. Musí nám jít o nové zmocnění k nesení ovoce, které zůstane. A takové ovoce zraje v tichém obecenství s Tím, který nebyl nikdy teoretikem. Jeho řeč nebyla nikdy monotonní, povrchná, anebo dokonce únavná. Dělal vše v pravý čas, podle potřeb lidí, které znal, a vůle Boží, kterou přišel konat.

A tak přijměte odpovědi ankety jako upřímně míněná povzbuzení k zůstávání v Pánu Ježíši Kristu, který je nám příkladem i v oblasti služby Slovem, neboť:

„NIKY TAK ČLOVĚK NEMLUVIL, JAKO TENTO ČLOVĚK“ (J 7:46).
-šek

ZREDAKČNÍ POŠTY

Děkujeme za dopisy všem našim čtenářům, kteří tímto způsobem nám vyjadřují svou podporu při odpovědné práci s časopisem. Za všechny alespoň úryvek z jednoho:

„Prájmete srdečný pozdrav a vďaku za náš vzácný časopis, po kterom sme už roky túžili a Pán Ježiš naše prosby a túžby vyplnil. S radostou čakáme na každé číslo, ktorého obsah tak blažene účinkuje na naše duše a uvádza nás do tak hlbockých Božích práv. Veríme, že časopis vykoná veľkú službu a prosíme Pána, aby mu žehnal tak, aby kaž-

dý čitateľ mohol pochopíť cieľ, pre ktorý Pán Ježiš prišiel na túto zem — zachrániť človeka k večnému životu.

Tie piesne na obálka sú krásne, učíme sa ich sama spievať. Rubrika „Písmákum“ je mi vzácná, vysvetluje texty Božieho Slova tak zrozumiteľne, že srdce pri niom pocítuje blahô... Už sa nedivím Márii, sestre Lazarovej, že si vyzvolila dobrú stránku pri nohách nášho Pána, aby jej ani slovíčko neušlo. Veľmi mi je ľutó, že jeden z čitateľov navrhuje skratiť biblické články, vraj že nikto nerád číta dlhé články. Nešúslasím s tým, hned som aj v slzách prosila za nebo, aby mu Pán odpustil...

Časopis požičiavam súsedom aj švagrínám, radi ho čítajú.“

A. B.

Upozorňujeme čtenáře, kteří dostali knihu „Poklad v nádobě“ s vadou, aby ji zaslali do administrace a zašleme jim dobrou — pokud ještě budeme mít:

Prosíme všechny, kteří nám dlužíte předplatné, o jeho zaslání. Složenku vkládáme do každého balíčku.

Administrace

Poznáte biblické ženy?

1. Velitelka kananejského vojska zabila
 - a) Sizera
 - b) Debora
 - c) Jahel
2. Izraelského krále spustila von oblokom
 - a) Rachab
 - b) Míchal
 - c) Jezábel
3. Prorokyňa Hulda vyriadila Boží odkaz
 - a) Joziášovi
 - b) Pavlovi
 - c) Dávidovi
4. Mojžišova matka sa menovala
 - a) Jehoada
 - b) Jochebed
 - c) Bilha
5. Felixova manželka bola
 - a) Druzilla
 - b) Dzurilla
 - c) Bernika
6. Meno Šalamúnové matky bolo
 - a) Ber-šeba
 - b) Jedidja
 - c) Bat-šeba
7. Tabita je meno
 - a) Šimonovej svokry
 - b) krestanky z Joppy
 - c) Jairovej dcéry
8. Chavila je
 - a) Žid rodom z Pontu
 - b) Jobova dcéra
 - c) zem bohatá na zlato
9. Kérenhappuch je meno

Správnou odpověď zašlete do 14 dnů po obdržení časopisu na obvyklou adresu.

Tajenka biblické křížovky druhého čísla:
NEODŘÍKÁVEJME MODLITBY, ALE MODLEME SE.

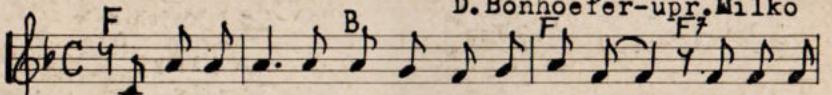
Děkujeme všem za zasláné vyuštění tajenky. K odměně byli vylosováni:

1. Eva Vovčková, Plzeň
2. Dana Melníková, Šumperk
3. Milan Kuzník, Batizovce

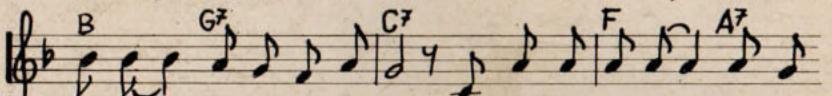
Vaše dopisy jsou projevem zájmu o tento hádankářský koutek. Omlouváme se vám, draží čtenáři, že v textu křížovky minulého čísla je několik chyb. „Vypadl“ celý sloupec „D“. Neprováděli jsme již stránkovou korekturu, aby vám časopis mohli poslat do konce dubna. Sdělte nám Vaše náměty pro přípravu tohoto hádankářského koutku a také vlastní příspěvky.

12. MOC PŘEDIVNÁ

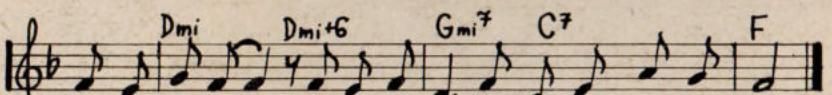
D. Bonhoefer-upr. Milko

1. Moc předivná nás tiše o-be--stí--rá, a pro-to
2. Srdce mladé mi ještě prud-ce buší, a těž-ce
3. Když po vichřici soumrak plyne tiše, rád chorá-
4. Moc předivná svou božskou sílu dá mi, a stéblo

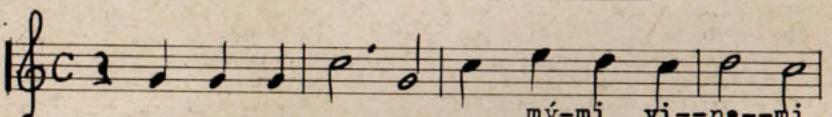

če-kám příští uklidněn. Bůh je dnes s námi, svědčí
nese tíhu mnohých chvil. Ach, pane, podej u-nal-
lu bych lidstva naslouchal-a všude slyšel nést se
vy-dá přebohatý klas. Předivný, mocný Pán chce

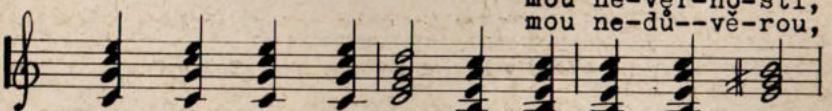

na-še ví-ra, a bu-de s námi každý no-vý den.
ve-né du-ši svou sílu, již jsi pro ní připravil.
výš a vý--š tvých věrných dítěk všechnou písan chval.
býti s ná-mi, a zůstat s námi celý dal-ší čas.

13. J E Ž I Š J E VÍTĚZ

mý-mi vi-na--mi,
mý-mi bí--da--mi,
Je--žíš je Ví-těz nad vší mou hříšností,
mou ne-věr-no-stí,
mou ne-dú--věrou,

vy--svo--bo--dil mne, vy-svo-bo-dil mne,

ha--le--lu---ja, ha---le---lu---ja !